

Γράφει ο **Τζώτζης Βασίλης**

Την Κυριακή 15 Φεβρουαρίου ο ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ (εφεξής «Ρ») φιλοξένησε άρθρο με τίτλο «Με αφορμή τις «εκδηλώσεις στήριξης της κυβέρνησης» στη σελίδα 12 με υπογραφή Θ.Λ.. Διαβάζοντας το κείμενο θυμήθηκα πόσες ανακοινώσεις έχουν «πέσει στα χέρια» μου αλλά και πόσες έγγραφα προσωπικά ,τις περισσότερες ως οργανωμένο μέλος του ΚΚΕ, με το κοινότυπο (σχεδόν ατακαδόρικο) «ΟΛΟΙ στους ΔΡΟΜΟΥΣ».

Τελικά για το ΚΚΕ και το καθημερινό Όργανο της Κεντρικής του Επιτροπής αυτό το «ΟΛΟΙ στους ΔΡΟΜΟΥΣ» ΔΕΝ αποτελεί έκκληση στη βάση της αναγκαιότητας, έκκληση κοινής πάλης & αγώνα ώστε μέσα σε μια πορεία να λυθούν οι διαφωνίες μας. Αντίθετα αποτελεί κάλεσμα σε όσους συμφωνούν εκ προοιμίου μαζί του και αμείλικτο ΚΑΤΗΓΟΡΩ σε όσους έχουν διαφορετικές απόψεις, φρούδες ελπίδες ή ακόμη και αυταπάτες.

Στη συνέχεια ακολουθούν μερικά χαρακτηριστικά αποσπάσματα, που αναδεικνύουν με ξεκάθαρο τρόπο τα βάθρα από τα οποία εκκινεί η κριτική του «Ρ». Οι υπογραμμίσεις του γράφοντος.

***

«στις πρώτες 20 μέρες από την εκλογή της, η νέα κυβέρνηση έκανε άλματα στην επιδίωξη να φορέσει στο εργατικό - λαϊκό κίνημα το καπέλο της διαπραγμάτευσης».

**

«Από την αντίθεση του λαού, των εργαζομένων στο μνημόνιο (έστω και θολή, αποπροσανατολισμένη απ' την πραγματική αιτία των δεινών τους, που είναι η στρατηγική του κεφαλαίου και της ΕΕ με ή χωρίς μνημόνια), από τη διεκδίκηση του στόχου της κατάργησης των μνημονιακών νόμων, της δανειακής σύμβασης, στη στήριξη της κυβέρνησης που τα επαναδιαπραγματεύεται για λογαριασμό των συμφερόντων του κεφαλαίου! Εντείνεται μια προσπάθεια «να μπει το κίνημα στο κουτί», να διαδηλώνει δηλαδή κάτω από ξένη σημαία».

**

«Ένα κίνημα «χειροκροτητή» της προσπάθειας να εξασφαλιστεί χρήμα για τις επενδύσεις του κεφαλαίου, «χειροκροτητή» των «ομπαμιστών» στον ανταγωνισμό τους με τους «μερκελιστές». Η συγκυβέρνηση θα προσπαθήσει να αξιοποιήσει αυτό το κλίμα για να «παγώσει» από σήμερα κάθε αυριανή προσπάθεια ανασύνταξης του κινήματος».

***

Παρατήρηση 1η

Είναι εντυπωσιακός ο τρόπος που αντιλαμβάνεται ο «Ρ» τη διαπάλη για την ιδεολογική ηγεμονία μέσα σε μαζικά ξεσπάσματα. Κάθε εμφάνιση ,ακόμη και αμυδρή, απόψεων - ιδεών οι οποίες εκπροσωπούν λαθεμένες (κατά το ΚΚΕ ή και αντικειμενικά) κατευθύνσεις οδηγούν το κόμμα στην ΑΠΟΧΗ ή ακόμη και στην ανοιχτή ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ. Τα παραδείγματα είναι δυστυχώς πολλά.

Ενώ το ΚΚΕ σήμερα θα έπρεπε και θα μπορούσε να αναπτύσσει τολμηρές κοινωνικές & πολιτικές πρωτοβουλίες γύρω από τα βασικά επίδικα της περιόδου ,μεταβατικό πρόγραμμα, αντιστοιχώντας τη δράση του με τα καθήκοντα που απορρέουν από το βάθος και την ένταση της Καπιταλιστικής κρίσης, αυτό μοιάζει να μην μπορεί να συγχρονίσει τα βήματά του με το ρυθμό της εποχής.

Το ΚΚΕ μοιάζει να ενδιαφέρεται περισσότερο να επιβεβαιωθεί ,κατά την προσφιλή του έκφραση, στο μαρξιστικό του καθρέφτη, παρά να δικαιωθεί στα μάτια του αγωνιζόμενου λαού. Η εικόνα ενός κόμματος «φρούριο» με βαθιές ιδεολογικές «τάφρους» να το χωρίζουν από τις λαϊκές μάζες & ελπίδες επιβεβαιώνεται όσο από τις ανακοινώσεις - αρθρογραφία όσο και από τη δράση του!

Στην έννοια του ΑΥΘΟΡΜΗΤΟΥ (ως αυτό που ΔΕΝ μπορεί παρά να ξεσπάσει ΚΑΙ ΟΧΙ του «ακομμάτιστου» ή «ακαθοδήγητου» όπως προβάλλει η αστική απολογητική) ΔΕΝ βλέπει ΤΙΠΟΤΑ από τα σπέρματα του συνειδητού, π.χ. η μονομερής ΔΙΑΓΡΑΦΗ του χρέους και η σύγκρουση με τους Ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς στο ΜΕΛΛΟΝ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΚΑΜΙΑ ΟΡΓΑΝΙΚΗ ΣΥΝΔΕΣΗ ΜΕ ΤΟ ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΙΣ ΠΛΑΤΕΙΕΣ ΣΗΜΕΡΑ. ΜΑΛΛΟΝ η ΗΓΕΣΙΑ του ΚΚΕ θα προτιμούσε ΑΥΤΟΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ να μείνει στον ΚΑΝΑΠΕ του ΠΑΡΑ να ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙ με ΑΙΤΗΜΑΤΑ που το ΚΟΜΜΑ ΘΕΩΡΕΙ ΛΑΘΕΜΕΝΑ!!!

Παρατήρηση 2η

Το βασικό ζήτημα ΣΗΜΕΡΑ ΔΕΝ είναι να τοποθετηθεί κανείς πως οι κινήσεις αυτές ΔΕΝ ξεφεύγουν από το πλαίσιο της αστικής πολιτικής, ΟΥΤΕ πως η γραμμή τους εκφράζει την ηγεμονία των ανώτερων μεσαίων & μικροαστικών στρωμάτων πάνω στην εργατική τάξη στο πλαίσιο της μονοπωλιακής κυριαρχίας, της πρόδρασης της χώρας στο άρμα της Ε.Ε. κλπ.

Το βασικό ΖΗΤΗΜΑ ΣΗΜΕΡΑ ΕΙΝΑΙ να χαραχθεί μια μαζική ενωτική γραμμή ,με συγκεκριμένους κόμβους κ αιτήματα, η οποία θα ολοκληρώνει και θα μετασχηματίζει την απόφαση του ελληνικού λαού να ζήσει καλύτερα σε ένα χειμαρρώδες κίνημα ανατροπής, αποφασισμένο να συγκρουστεί με τα καπιταλιστικά βάρη, να ανοίξει καινοφανέρωτους δρόμους για τα όνειρα και τις ανάγκες του κόσμου της δουλειάς.

Το ΚΚΕ υιοθετεί τη λαθεμένη θέση πως αν διαψευστούν οι λαϊκές προσδοκίες ,που είναι και το πιθανότερο, τότε ο κόσμος θα στραφεί προς αυτό ανεξαρτήτως της δράσης που θα έχει αναπτύξει ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΟΧΙ ΕΞΩ από τις αγωνιώδεις προσπάθειες των απλών ανθρώπων. Είναι φανερό η υποτίμηση του κινδύνου για παραπέρα συντηρητική αναδίπλωση.

Παρατήρηση 3η

Φυσικά τα παραπάνω αποτελούν εκδηλώσεις ,συμπτώματα, της θεώρησης του ΚΚΕ για τον εαυτό του και τις εργαζόμενες μάζες.

Η ηγεσία του ΚΚΕ υιοθετεί την άποψη πως το ίδιο ΔΕΝ αποτελεί μέρος της εργατικής τάξης , σε νέα ανώτερη ποιότητα, το οποίο οφείλει κ πρέπει να οργανώνει τις λαϊκές ελπίδες σε διακριτές ποσότητες, ανεβάζοντας το επίπεδο του κινήματος, οικοδομώντας το μέτωπο, αλληλοτροφοδοτώντας το κόμμα με τα ιστορικά «θέλω» της τάξης. Αντιθέτως μαλώνει από καθέδρας τον ελληνικό λαό για τις επιλογές του, ως ένας οργανισμός υψωμένος ,πάνω και έξω, από το γενικό επίπεδο της λαϊκής συνείδησης.

Πως αλλιώς μπορεί να ερμηνευθεί η επιλογή της σύγκρουσης σε «ελεγχόμενη - χαμηλή» ένταση με την κρατική πολιτική, στα στενά κ ασφυκτικά πλαίσια του αθροίσματος της κομματικής «Λαϊκής Συμμαχίας», μακριά από ενωτικές κ μετωπικές πρωτοβουλίες. Είναι χαρακτηριστική ,για τα παραπάνω, η αυτοαναφορική & μονοπαραγοντική σύνδεση του κακού εκλογικού αποτελέσματος του ΚΚΕ τον Ιούνιο του 2012 με την υποχώρηση του εργατικού κινήματος.

Επιλογικά

Όσο σκληρή και αν είναι η κριτική που ασκεί κανείς στη σημερινή γραμμή της ηγεσίας του ΚΚΕ, ΔΕΝ μπορεί να παραβλέψει το γεγονός πως το Ιστορικό ,παραδοσιακό, ΚΚ της χώρας ΔΕΝ έχει αποκηρύξει τα κομμουνιστικά σύμβολα, τη μαρξιστική ιδεολογία, τις κορυφαίες στιγμές της ταξικής πάλης τον αιώνα που πέρασε. Οι τεκτονικές αλλαγές κ εξελίξεις που έχουμε μπροστά μας αφορούν ,σίγουρα, τους χιλιάδες φίλους και οπαδούς του ΚΚΕ, τα λαϊκά στρώματα που το στηρίζουν, ίσως και όσα μέλη του κατανοούν τα αδιέξοδα των σημερινών του επιλογών.

Φυσικά όλα τα παραπάνω μπορούν να παίξουν έναν ενεργό ρόλο στα πλαίσια μιας διαφορετικής προσέγγισης των εξελίξεων. Αυτή η θεώρηση ΣΗΜΕΡΑ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ μετατρέποντας τις θυσίες ενός ολόκληρου αιώνα σε «αδρανειακές δυνάμεις» μιας μουσειακού τύπου ηρωικής παράδοσης που ΔΕΝ κατευθύνει το ΣΗΜΕΡΑ.

Το παράδειγμα με την ιστορικού χαρακτήρα τυμβωρυχία του Μ. Γλέζου για το γράμμα Ζαχαριάδη και τις προγραμματικές δηλώσεις της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ είναι χαρακτηριστικό.

Τζώτζης Βασίλης

Ξάνθη 16/02/2015

ΠΗΓΗ: **Κίνηση Κομμουνιστών-Εργατικός Αγώνας**